

Și dacă acesta este raiul?

Cum m-am eliberat de convingerile limitatoare,
reîncepând să trăiesc

ANITA MOORJANI

Traducerea din limba engleză:
Cristian HANU

ADEVĂR DIVIN
Brașov, 2016

Editura ADEVĂR DIVIN
Brașov, Str. Zizinului, nr. 48, parter, ap. 7,
cod 500414, O.P. 12
Mobil: 0722.148.983 sau 0727.275.877
Telefon / Fax: 0268.324.970
E-mail: contact@divin.ro
Site: www.divin.ro

Copyright © 2016 Editura ADEVĂR DIVIN.

Titlul original în limba engleză *What If This Is Heaven?: How Our Cultural Myths Prevent Us from Experiencing Heaven on Earth*, de Anita Moorjani.

Copyright © 2016 Anita Moorjani.

Ediția originală a fost publicată în 2016 de Hay House Inc., SUA.

Accesează online radioul editurii Hay House pe:
www.HayHouseRadio.com.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOORJANI ANITA

Și dacă acesta este raiul? : cum ne împiedică miturile noastre culturale să experimentăm raiul pe pământ : cum m-am eliberat de convingerile limitatoare, reîncepând să trăiesc / Anita Moorjani ; trad.: Cristian Hanu. - Brașov : Adevăr Divin, 2016

ISBN 978-606-756-017-6

I. Hanu, Cristian (trad.)

159.961.9

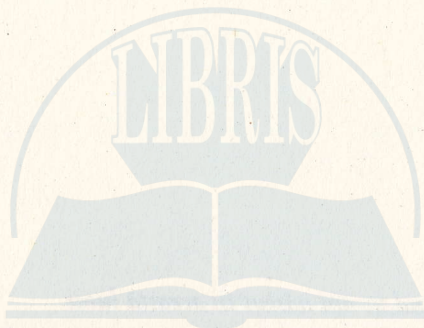
Editor: Cătălin PARFENE

Tehnoredactare și copertă: Florin DRUȚU

Corectură: Elena MÁLNAI

Cuprins

<i>Introducere</i>	xiii
Capitolul 1 <i>Mit: Primești ceea ce meriți</i>	1
Capitolul 2 <i>Mit: Iubirea de sine este egoistă</i>	13
Capitolul 3 <i>Mit: Adevărata iubire înseamnă că totul este permis</i>	31
Capitolul 4 <i>Mit: Eu nu sunt în regulă, tu nu ești în regulă</i>	51
Capitolul 5 <i>Mit: Sistemului de îngrijire a sănătății îi pasă de sănătatea noastră</i>	75
Capitolul 6 <i>Mit: Este doar o coincidență</i>	101
Capitolul 7 <i>Mit: Noi plătim pentru păcatele noastre în momentul morții</i>	121
Capitolul 8 <i>Mit: Oamenii spirituali nu au un ego</i>	141
Capitolul 9 <i>Mit: Femeile sunt sexul slab</i>	165
Capitolul 10 <i>Mit: Trebuie să rămânem întotdeauna pozitivi</i>	185
<i>Cuvânt de încheiere</i>	203
<i>Mulțumiri</i>	209
<i>Despre autoare</i>	213

INTRODUCERE

Ce s-ar întâmpla dacă ai realiza subit că *acesta* este raiul (sau Nirvana) – chiar această viață fizică pe care o trăiești în momentul de față? Știu că sună greu de crezut. Parcă îi aud pe o parte din cititori gândind: „*Dacă acesta este raiul, de ce mi se pare că trăiesc în iad?*” Îi înțeleg perfect. La fel am simțit și eu când am fost agresată în copilărie, luată peste picior și respinsă din cauza culorii pielii mele și a originii familiei mele, chit că nu am deținut niciodată controlul asupra acestor lucruri. Mai târziu, mi s-a părut că mă aflu în iad când m-am îmbolnăvit de cancer, suferind ani la rând de durere și de teamă.

Cu toate acestea, doresc să aduc argumente în favoarea ideii de mai sus.

Poate că principalul motiv pentru care în toți acei ani mi s-a părut că trăiesc în iad a fost acela că nu știam cât de puternică sunt și ce sunt capabilă să fac. La urma urmelor, nimeni nu m-a învățat vreodată cum funcționează viața, căci nimeni nu se naște cu un manual de instrucțiuni. Viața a fost o luptă continuă pentru mine și teama nu m-a părăsit nicio clipă, inclusiv la multă vreme după ce am devenit adult. În acei ani eram convinsă că viața *se întâmplă* pur și simplu și că eu sunt victima ei, așa că nu făceam decât să reacționez în

fața circumstanțelor sale, fără a face vreun efort pentru a le crea. La urma urmelor, cine și-ar crea o copilărie în care este agresat și discriminat până când își pierde complet prețuirea de sine? Cine ar opta pentru a se naște femeie într-o cultură care continuă să creadă că femeile le sunt inferioare bărbaților? Cine și-ar crea un cancer care aproape că l-ar ucide? *Cu siguranță* eram victima circumstanțelor pe care le experimentam, sau cel puțin așa am crezut – până când am murit.

Am relatat o mare parte din povestea vieții mele în prima mea carte, *Am murit și m-am descoperit pe mine însămi*. Cel care a adus povestea mea în arena publică, încurajându-mă să scriu această carte, a fost dr. Wayne Dyer. Până la moartea sa de acum câteva luni, acesta a continuat să îmi recomande cartea tuturor ascultătorilor săi. Nu am nicio îndoială că implicarea lui în împlinirea menirii mele în viață a fost orchestrată de Divin, făcând parte integrantă dintr-un plan mai mare. Mă simt profund emoționată și recunoscătoare pentru tot ce a făcut acest om absolut uimitor pentru mine.

Când am scris acea primă carte, nu m-am așteptat nicio clipă să mai scriu una. Eram convinsă că mi-am încheiat misiunea scriindu-mi memoriile și povestindu-mi viața, îndeosebi experiența cu cancerul, care a culminat cu experiența în apropierea morții. Am descris de asemenea în ea înțelepciunea pe care am dobândit-o în urma acestei experiențe. Ce altceva aș mai fi putut scrie? Eram ferm convinsă că am acoperit integral toate elementele cu adevărat interesante din viața mea.

Una dintre cele mai șocante concluzii la care am ajuns în urma experienței mele în apropierea morții a fost aceea că viața pe care o trăim chiar acum pe Pământ ar putea deveni un rai, dacă am înțelege cum funcționează ea și ce trebuie să facem pentru a ne crea o astfel de realitate sublimă. Unul din principalele motive pentru care am optat pentru a mă întoarce pe Pământ în urma experienței mele în apropierea

morții a fost acela că am înțeles că raiul *nu* este un loc, ci o stare de conștiință. Mi-am propus atunci să experimentez direct raiul în care ne putem transforma această viață. Mi-am dorit să trăiesc efectiv adevărul uimitor al acestei realități și să îmi transform viața trăită anterior în teamă, groază și durere sufletească. Mi-am propus să ajung în rai chiar *aici... și acum*.

O reintegrare dificilă

Cât timp m-am aflat în starea de moarte clinică, totul mi s-a părut extrem de simplu, de clar și de ușor, dar când am încercat să integrez în viața nouă mea viziune, am continuat să mă izbesc de numeroase blocaje, îndeosebi când am încercat să mă conectez și să interacționez cu ceilalți oameni. Perspectiva mea asupra realității se schimbă dramatic, și nu mai corespundea cu cea considerată normală de marea majoritate a oamenilor.

În efortul de a mă reintegra în societate, am încercat multă vreme să le fac pe plac celor care erau în dezacord cu mine. De dragul aprobării lor, eram dispusă chiar să îmi suprim propria identitate, compromițând astfel tot ce am învățat în călătoria mea în lumea de dincolo. Ori de câte ori făceam însă acest lucru, începeam să mă simt din nou nepuțințioasă, la fel ca mai înainte. Senzația incredibilă că eram invincibilă și că îmi puteam crea singură viața, pe care am experimentat-o în lumea de dincolo, se eroda, iar vechile tipare mentale și comportamentale căpătau din nou putere asupra mea, întunecându-mi viziunea. Teama de a „nu face ceea ce trebuie” sau grija de a nu-i dezamăgi pe ceilalți ieșea din nou la suprafața conștiinței mele de fiecare dată când încercam să le fac pe plac criticilor mei, jucând așa cum îmi cântau, în loc să îmi ascult muzica inimii mele. (Sunt ferm convinsă că există foarte mulți oameni care simt același lucru!) Noi anxietăți le luau locul celor de dinainte, așa că

nu a trecut mult și am început să mă simt din nou rătăcită și abandonată. Mi se părea că trebuie să aleg tot timpul între a mă integra în societate și a-mi crea propriul rai.

Peste toate, datorită celebrității pe care mi-a adus-o peste noapte cartea *Am murit și m-am descoperit pe mine însămi*, am primit o avalanșă de scrisori și e-mailuri de la mii de oameni impresionați de povestea mea. Multe din aceste mesaje îmi umpleau ochii cu lacrimi de bucurie și de recunoștință, cu atât mai mult cu cât foarte mulți oameni simțeau că povestea mea era similară cu a lor! Era ca și cum le-aș fi citit în inimă, în minte și în suflet.

Această reacție copleșitoare m-a luat prin surprindere. Nu aș fi bănuț niciodată că povestea mea va influența atât de mulți oameni, pe nivele atât de profunde. De asemenea, am fost binecuvântată cu numeroase invitații de a ține prelegeri la diferite evenimente și de a vorbi la radio și la televiziune. După fiecare astfel de eveniment, oamenii își doreau să aflu încă și mai multe! Aveau extrem de multe întrebări pentru mine și își doreau să aflu și alte amănunte ale poveștii mele, care le amintea de a lor. Mulți dintre ei se confruntau cu boli grave sau aveau rude apropiate bolnave ori pe moarte, în timp ce alții aveau dificultăți legate de relații sau de bani. În mijlocul acestor provocări, ei își doreau să aflu cât mai multe informații despre crâmpeliul de rai pe care l-am experimentat, în speranța de a-l putea atrage la rândul lor în actuala lor viață pe Pământ.

Deși reacția publică în fața cărții mele a fost incredibil de pozitivă, toată această atenție focalizată asupra mea m-a făcut să devin mai conștientă ca oricând de călătoria vieții mele, dar și să îmi doresc din ce în ce mai mult să fiu singură atunci când nu mă aflu în arena vieții publice. Ori de câte ori mă trezeam din nou singură, îmi linișteam gândurile și mă reintegram în starea pe care am trăit-o în timpul experienței mele în apropierea morții, starea de conștiință pură în care am înțeles că tot ceea ce există este interconectat.

Aflată în această stare, puteam *simți* tot ceea ce simt ceilalți oameni, ca și cum acestea ar fi fost sentimentele mele, inclusiv tristețea și durerea pe care le-au simțit membrii familiei mele la gândul că urmează să mă piardă pentru totdeauna. La ora actuală nu mai simțeam însă numai durerea familiei mele, ci și durerea întregii lumi, căci primeam zilnic scrisori în care oamenii îmi împărtășeau suferințele și poveștile lor de viață.

Aceștia își doreau să vin în orașul lor, la biserica lor, la ashramul lor, sau chiar acasă la ei. Cu toții își doreau să vorbească cu mine. Eu mi-aș fi dorit să îi ajut pe toți, și mă durea faptul că nu puteam! Indiferent cu cât de mulți oameni vorbeam și la câte scrisori răspundeam, nu era niciodată de ajuns. Existau întotdeauna alți oameni cărora nu le puteam răspunde. Pe lângă suferința lor, am ajuns astfel să îmi simt și propria durere la gândul că nu îi puteam ajuta pe toți. Uneori, această suferință ajungea să mi se pară copleșitoare. Încetul cu încetul, starea de bucurie interioară cu care m-am întors din experiența în apropierea morții a început să pălească, iar eu mi-am dat seama că nu mai pot continua în acest fel. Am scris acea primă carte cu scopul de a le arăta oamenilor cum să readucă bucuria în viața lor, dar cum puteam aduce eu însămi mai multă bucurie în această lume în condițiile în care simțeam durerea tuturor oamenilor?

O nouă oportunitate de vindecare

Într-o zi, m-am plimbat prin locul meu favorit – plaja de lângă casa mea. M-am așezat pe nisip și am privit marea care separa insula pe care trăiam în Hong Kong de restul continentului. Era o zi noroasă, așa că soarele nu se vedea pe cer. Venisem în acest loc deoarece ori de câte ori mă simțeam tulburată, preferam să mă scufund în natură. În mijlocul acesteia, îndeosebi lângă mare, puteam *simți* fizic incredibila

conexiune pe care o avem cu toții cu restul Universului, ca și cum totul al conlucra armonios și sincron pentru a crea această urzeală vastă pe care o numim viață. Indiferent ce întrebări îmi trec prin minte, întotdeauna primesc răspunsurile la ele atunci când mă aflu în mijlocul naturii. Acestea îmi sunt aduse fie de adierea vântului, fie de zgomotele valurilor, fie de foșnetul frunzelor din copaci. Prin urmare, în acea zi m-am așezat pe nisip, privind marea și cerul, și m-am adresat în tăcere universului.

„M-am întors din moarte, i-am spus. Și acum, ce urmează? Mi se rupe sufletul. Cum i-aș putea ajuta pe toți acești oameni, inclusiv pe mine însămi, din perspectiva ființei mele fizice insignifiante? Dacă aș fi rămas în lumea cealaltă, poate că aș fi putut ajuta mai mulți oameni. Aici, nu simt decât o mare durere pentru toți oamenii pe care nu îi pot ajuta!”

Ochii mi s-au umplut de lacrimi în timp ce mă abandonam în fața Universului, întrebându-l de ce a trebuit să mă întorc. De ce trebuia să îndur toată această durere sufletească? Și de ce trebuie ca lumea în care trăim să conțină atât de multă suferință?

Am auzit atunci o șoaptă, venită de nicăieri. Nu era o voce reală, ci una care se identifica cu zgomotele valurilor, rezonând cu inima mea. „Care a fost principalul mesaj pe care l-ai învățat din experiența în apropierea morții, m-a întrebat vocea, mesajul despre care ai scris în prima ta carte?”

„Să mă iubesc necondiționat pe mine însămi, am răspuns. Și să fiu eu însămi cât de mult pot. Să îmi las lumina interioară să strălucească la maxim.” „Asta este tot ce trebuie să faci sau să fii. Nimic mai mult. Iubește-te necondiționat pe tine însăși, întotdeauna, și fii cea care ești.”

„Bine, dar noi trăim într-o lume care nu tolerează gândirea sau simțirea de acest fel. Această lume pare mai degrabă un iad decât un rai, am provocat vocea invizibilă, în timp ce continuam să privesc valurile care se spărgeau de stânci

la capătul plajei. Toți oamenii din jurul meu se confruntă zilnic cu enorm de multe dificultăți, iar eu nu știu cum i-aș putea ajuta iubindu-mă pe mine însămi!”

„Atunci când te iubești pe tine însăși și îți cunoști valoarea reală, nu mai există nimic altceva ce poți face pentru a-i vindeca pe ceilalți. Ai învățat pe pielea ta această lecție atunci când ai sfidat întreaga cunoaștere medicală și te-ai vindecat de un cancer în fază terminală. Cancerul a dispărut atunci când ai devenit conștientă de valoarea ta.”

Acest lucru era foarte adevărat. Până să mă îmbolnăvesc de limfom, am trăit o viață plină de teamă. Când am învățat să mă iubesc pe mine însămi, acest lucru mi-a salvat viața. Suna atât de simplu... Atunci, de ce era atât de dificil să le împărtășesc acest mesaj celorlalți oameni care continuau să se lupte cu dificultățile vieții? Și de ce mi-a fost atât de ușor să uit eu însămi această înțelegere după ce am dobândit-o?

„Este ușor să uiți de această cunoaștere referitoare la puterea ta reală atunci când ești înconjurată de oameni care nu cred în ea și care nu au experimentat-o niciodată, am auzit vocea spunându-mi, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. De multe ori, ți se pare că aceștia sunt aproape toți oamenii din această lume. Dacă vei continua să te focalizezi asupra emoțiilor celorlalți și asupra dorințelor lor, te vei rătăci din nou în lumea temerilor, și cu siguranță nu îți dorești acest lucru!

Reține: singura ta sarcină este să te iubești pe tine însăși, să te prețuiești și să întruchipezi acest adevăr al iubirii de sine și al prețuirii de sine, astfel încât să devii iubire în acțiune. Acesta este cel mai mare serviciu pe care ți-l poți face ție însăși, dar și celor din jurul tău. Cancerul tău s-a vindecat atunci când ai înțeles cât de iubită și de prețuită ești. Aceeași cunoaștere te va ajuta să îți creezi un paradis chiar aici, pe Pământ. Tu nu ești de ajutor nimănui atunci când te rătăcești în problemele celorlalți. Deci, singurele întrebări pe care trebuie să ți le pui sunt: *În ce privință nu mă iubesc îndeajuns? Cum mă pot prețui mai mult?*”